

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἁπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1961	Κυριακὴ Ζ' (Ζ' Ματθ.) (Ῥωμ. 15,1-7) 7 Αὐγούστου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Διὰ τῆς θυσίας τοῦ ἐγὼ στήν ὁμόνοια

«Ὁφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν» (Ῥωμ. 15,1)

Ἐδῶ, ἀγαπητοί μου, ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι, **μουσικὴ τῶν οὐρανῶν**, ἀκοῦμε νὰ λένε «Ἅγιος ἅγιος ... Κύριος σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου»· ἐδῶ αὐτὸς ὁ Κύριος ὁμιλεῖ. Ἐδῶ μόνο ἡ βυζαντινὴ μουσικὴ, ἡ ταπεινὴ καὶ κατανυκτικὴ, ἔχει θέσι. Ἐδῶ ὅσα ψάλλονται καὶ λέγονται μᾶς ὑψώνουν στὰ οὐράνια· κάθε λόγος τοῦ ψάλτη, τοῦ παπᾶ, τοῦ ἱεροκήρυκα εἶνε «*ὑπὲρ χιλιάδας χρυσίου καὶ ἀργυρίου*» (Ψαλμ. 118,72), λίρα πνευματικὴ. Ἐὰν σᾶς μοίραζα λίρες, θὰ προσέχατε νὰ μὴ χάσετε οὔτε μία· ἐὰν σᾶς ρωτήσω τί ἀκούσατε ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ μπήκατε στήν ἐκκλησία, δὲ μοῦ λέτε, **πόσα προσέξατε** ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά;

Ἄπ' ὅλα τὰ λόγια τοῦ σημερινοῦ ἀποστόλου θὰ πάρω μόνο **τὴν ἀρχὴ τοῦ ἀναγνώσματος** ποὺ λέει· «Ὁφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν» (Ῥωμ. 15,1). Τί σημαίνουν αὐτά; Ἄς προσπαθῆσω νὰ τὰ κάνω λιανά, νὰ τὰ καταλάβετε.

«Ὁφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν». Ὁ ἀπόστολος, ἀγαπητοί μου, ὁμιλεῖ ἐδῶ γιὰ **βάρη**. Τί βάρη; Ὑπάρχουν βάρη **ὕλικά**, ὅπως αὐτὰ ποὺ φορτώνουμε στὸ γαϊδουράκι ἢ στὸ αὐτοκίνητο· ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ ἄλλα βάρη, ἀσήκωτα. Λέμε π.χ. «Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει μεγάλα οἰκογενειακὰ βάρη». Ὑπάρχουν λοιπὸν καὶ βάρη **πνευματικά**. Γι' αὐτὰ ὁμιλεῖ σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ μᾶς λέει· Κουράγιο, ἀδέρφια μου, σηκώστε τὰ βάρη σας! Ποιὰ εἶνε αὐτὰ τὰ βάρη; Εἶνε **οἱ ἰδιοτροπίες, τὰ ἐλαττώματα, τὰ πάθη**, ποὺ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι μας, μὲ τοὺς ὁποίους εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ζήσουμε.

Θὰ ἦταν βέβαια εὐτύχημα νὰ ζοῦμε σ' ἓνα κόσμον ἀγγελικὸ καὶ νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλῆ κανεὶς. Ἄλλὰ δὲν κατοικοῦμε στὰ οὐράνια, κατοικοῦμε στὴ Γῆ, ἐδῶ ποὺ διεπράχθη τὸ προπατορικὸ ἀμάρτημα, ἐδῶ ποὺ ὅλοι ἔχουν τὰ ἐλαττώματά

τους, τὶς κακίες καὶ τὰ πάθη τους. Αὐτὰ ὅλα εἶνε βάρη, καὶ πρέπει νὰ τὰ σηκώσουμε. Ὑπάρχει ἄνθρωπος χωρὶς ἐλαττώματα; Ὁ ἓνας λ.χ. εἶνε ὀξύθυμος, εὐφλεκτος σὰν τὴ βενζίνα· ὁ ἄλλος μελαγχολικός, δὲν σκάζει χαμόγελο στὰ χεῖλη του· ὁ ἄλλος μεμψίμοιρος, γκρινιάρης, καὶ στὸν παράδεισο νὰ τὸν βάλῃς δὲν μένει εὐχαριστημένος· ὁ ἄλλος εἶνε φλύαρος, ὁ ἄλλος ἀπότομος καὶ ὑβριστής, ὁ ἄλλος πλεονέκτης, ὁ ἄλλος ἀγνώμων - ἀχάριστος, ὁ ἄλλος βλάστημος... Μέσα **σ' ἓνα τέτοιο κόσμον ζοῦμε**.

Λοιπὸν τί θὰ γίνῃ; Ἀκούγεται ὁ Παῦλος καὶ λέει· Ὁφείλετε, ἐσεῖς «*οἱ δυνατοί, τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν*»· **εἶστε ὑποχρεωμένοι νὰ ὑποφέρετε ὅλους αὐτούς**, γιὰ νὰ βελτιωθοῦν, νὰ γίνῃ ἡ ζωὴ κάπως ἀνεκτὴ.

—Δὲν ὑποφέρω, θὰ τὸν χωρίσω! ἄκουσα νὰ λέῃ μιὰ κοπέλλα στὰ γραφεῖα τῆς ἀρχιεπισκοπῆς, ὅπως καὶ πλῆθος ἄλλες, ποὺ ὕστερα ἀπὸ μικρὴ συμβίωσι ζητοῦν **διαζύγιο**. Ἀκούγοντάς την θὰ νόμιζες ὅτι ὁ ἄντρας τῆς εἶνε κανένας κακοῦργος ποὺ τὴ χτυπάει διαρκῶς. Κάθισα λοιπὸν, ἐξέτασα, καὶ τί εἶδα· ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ λεπτομέρεια, γιὰ ἓνα μικρὸ ἐλάττωμα τοῦ ἀντρός τῆς· δὲν τὸ ὑπέφερε καὶ τὸν χώρισε.

Τὸ Εὐαγγέλιο λέει· «*Ὁ ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω*» (Ματθ. 19,6. Μάρκ. 10,9). Μόνο γιὰ ἓνα λόγο ἐπιτρέπει ἡ Ἐκκλησία τὸ διαζύγιο· γιὰ ἀπιστία - μοιχεῖα. Ἀλλὰ κοντὰ στὸν ἕνα αὐτὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ ἢ διεφθαρμένη κοινωνία, ἢ Βαβυλῶν τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνανδρία τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως προσέθεσε ἓνα πλῆθος ἄλλους λόγους! Καὶ **γιὰ ἓνα φτέρνισμα ἀκόμα** ἐπικαλοῦνται τὸ «ἀσυμβίβαστο» τῶν χαρακτήρων καὶ χωρίζουν.

Αὐτὴ ποὺ χώρισε τὸν ἄντρα τῆς πῆρε **δεύτερον ἄντρα**, ποὺ ἀποδείχθηκε θηρίο· μπροστά του ὁ πρῶτος τῆς φάνηκε ἄγγελος ὥστε φώναξε «Τί ἔπαθα!...». Τί ἔπαθες; Τὸ ἔπαθες, γιὰτὶ δὲν ἄκουσες τὸ λόγο τοῦ ἀποστόλου «Ὁ-

φείλομεν ὑμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν».

Καὶ ἐνῶ ἡ μοντέρνα κοπέλλα αὐτὰ παθαίνει γιατί μὲ τὰ μυθιστορήματα καὶ τοὺς ἀστέρες τῆς ὀθόνης σχημάτισε μία ψεύτικη εἰκόνα τῆς ζωῆς, ἡ **Χριστιανή**, ποὺ πιστεύει καὶ ἐξομολογεῖται καὶ κοινωνεῖ, ἔχει ἄλλη στάσι. Ξέρω μιὰ γυναῖκα στὸ Μεσολόγγι ποὺ εἶχε ἕναν ἄντρα θηρίο· καὶ τὸν ὑπέφερε εἴκοσι χρόνια, ἕως ὅτου αὐτὸς μαλάκωσε· κ' ἦρθε μιὰ μέρα ποὺ ἔπεσε στὰ πόδια τῆς καὶ εἶπε· Γυναίκα, σὲ σταύρωσα τόσα χρόνια, μετανοῶ!...

Θὰ μοῦ πῆτε· –Εὔκολα λόγια λέτε ἐσεῖς, ἀλλὰ ἔλα νὰ ζήσης μέσ' στὴν κοινωνία ὅπως παλεύουμε ἐμεῖς... Δὲν λέω, ἀδελφοί μου, ὅτι εἶνε κάτι εὔκολο· δύσκολο εἶνε. Ἀλλὰ καὶ **τὰ δύσκολα μποροῦν νὰ γίνουν εὔκολα. Πῶς;** Τὸ λέει ὁ ἀπόστολος· Ἄν εἴστε Χριστιανοὶ βαπτισμένοι, στραφήτε στὸ Χριστό, σ' ἐκεῖνον ποὺ εἶνε «ὁ αἴρων τὰς ἀμαρτίας τοῦ κόσμου» (Δοξολ.) καὶ σήκωσε τὸ μεγαλύτερο βάρος. Σήκωσε ἕνα σταυρό, ποὺ μπροστά του ὅλοι οἱ δικοὶ μας σταυροὶ (βάσανα, πικρίες, θλίψεις) εἶνε ἕνα χαλικάκι μπροστά στὸ βουνὸ τοῦ Γολγοθᾶ. Ἄφησε τὸν ὀλόφωτο οὐρανὸ μὲ τοὺς ἀγγέλους ποὺ τοῦ ψάλλουν αἰώνιως τὸ «Ἅγιος ἅγιος...» (Ψα. 6,3 καὶ Θ. Λειτ.) καὶ ἦλθε ἐδῶ κοντὰ μας· γεννήθηκε μέσα σὲ σταῦλο, καὶ συναναστράφη μὲ κακοποιούς ἀνθρώπους, καὶ τοὺς ὑπέφερε· τοὺς ἀχαρίστους, τοὺς βλασφήμους, τοὺς σταυρωτὰς του· σήκωσε σταυρὸ ἀσήκωτο. Κ' ἔπειτα μοῦ μιλάτε ἐσεῖς, ἡ γυναῖκα ἢ ὁ ἄντρας ἢ ὁ ἐργάτης ἢ ὁ φτωχὸς ἢ ὁ ἀριστερὸς ἢ ὁ δεξιός, γιὰ τὰ παθήματά σας;

–Δὲ μὲ καταλαβαίνει ἡ γυναῖκα μου, λέει ὁ ἄντρας, **δὲν βρίσκω κατανόησι...** Μεγάλου παραμύθι αὐτό. Ἐδῶ δὲν βρῆκε κατανόησι ὁ Χριστός. Τί λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο· ἔδωσε τὸ φῶς στοὺς τυφλοὺς, ἔβγαλε τὸ δαιμόνιο καὶ ὁ κωφάλαλος μίλησε, καὶ ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι δόξασαν τὸ Θεό, οἱ φαρισαῖοι τὸν εἶπαν ἀρχιδιάβολο· «ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων», λέει, «ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια» (Ματθ. 9,34).

Ἔνας εἶνε ὁ δρόμος ὁ εὐλογημένος ποὺ ὀδηγεῖ στὴν ἀγάπη καὶ τὴν σύμπνοια· αὐτὸς ποὺ χάραξε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο μὲ τὰ λόγια «Ὁφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν». Ἔτσι, ἀγαπητοί μου, φθάνουμε στὴν πραγματοποίησι τοῦ μεγάλου ὁράματος. Καὶ τὸ μεγάλο ὄραμα εἶνε **ἡ ὁμόνοια**. Διότι ἐκεῖ ὀδηγεῖ τὸ ῥητὸ αὐτό· στὸν **ὑψηλὸ σκοπὸ** ποὺ λέγεται ὁμόνοια.

Ἄλλ' ὅσο ὑψηλὸ ἀγαθὸ εἶνε ἡ ὁμόνοια, τόσον εἶνε καὶ σπάνιο. Πιὸ εὔκολο εἶνε νὰ βρῆς

διαμάντια παρὰ νὰ βρῆς τὴν ὁμόνοια στὸν κόσμο. **Σπάνιο πρᾶγμα** νὰ βρῆς ἀντρόγυνο ἀγαπημένο, γονεῖς δεμένους μὲ τὰ παιδιά. Σπάνιο πρᾶγμα νὰ βρῆς χωριὸ ἀγαπημένο – ρωτῆστε ἐμένα ποὺ περιώδευσα χίλια χωριά στὴν Ἑλλάδα. Σπάνιο πρᾶγμα νὰ βρῆς πολιτεία ἀγαπημένη, ἔθνος ἀγαπημένο. Μέσα στὶς τρεῖς χιλιάδες χρόνια, ποὺ ἔζησε τὸ ἔθνος μας, μόλις τέσσερις - πέντε φορές βρέθηκε ἐνωμένο, ὑπομέναμε ὅλοι ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, καὶ τότε ἔφθασε μέχρι τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ. Τὶς περισσότερες φορές ἤμασταν διχασμένοι, διηρημένοι, καὶ φθάσαμε ὡς τὰ τάρταρα τοῦ ἄδου. Μεγάλου πρᾶγμα ἡ ὁμόνοια.

Καὶ ὄχι μόνο στὴν κοινωνία ἀλλὰ **καὶ στὴν ἐκκλησία**, ἀδελφοί μου – δὲν ἀνέβηκα ἐδῶ νὰ σᾶς πῶ ψέματα. Σπάνιο πρᾶγμα νὰ δῆτε ἐνορία ἀγαπημένη· σπάνιο πρᾶγμα νὰ δῆτε δυὸ παπᾶδες ἀγαπημένους, δύο δεσποτάδες ἀγαπημένους, δύο ἱεροκήρυκες ἀγαπημένους· σπάνιο πρᾶγμα νὰ δῆτε δύο σωματεῖα – θρησκευτικὰ παρακαλῶ σωματεῖα– ἀγαπημένα.

* * *

Μὰ **γιατί δὲν ὑπάρχει ὁμόνοια;** γιατί τέτοια διχόνοια; ποιά ἡ αἰτία; Ἡ αἰτία εἶνε ὁ **ἀνθρώπινος ἐγωισμός**, αἰτία εἶνε ὅτι **λείπει ἡ ἀγάπη**, καὶ αἰτία ποὺ λείπει ἡ ἀγάπη εἶνε ὅτι **πάψαμε νὰ πιστεύουμε στὸ Χριστό**. Ἄν πιστεύαμε, ἂν ἀνοίγαμε τ' αὐτάκια μας νὰ τὸν ἀκούσουμε, ἐκεῖνος θὰ μᾶς ἔλεγε «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*» (Ἰω. 13,34 κ.ά.) καὶ «*Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμονομίᾳ ὁμολογήσωμεν*» (Θ. Λειτ.). Τὸ δόγμα τοῦ Χριστοῦ εἶνε ὁμόνοια· τὸ δόγμα τοῦ σατανᾶ εἶνε διχόνοια, «*διαίρει καὶ βασιλεύει*». Κάποτε ἤμασταν μονοιασμένοι. Μετὰ διαιρεθήκαμε· διαιρεθήκαμε πολιτικῶς σὲ κόμματα, «*τρεῖς Ἑλληνες - τέσσερις καπετάνιοι*»· διαιρεθήκαμε καὶ θρησκευτικῶς σὲ συλλόγους καὶ σωματεῖα, σὲ νεοημερολογίτες καὶ παλαιοημερολογίτες...

Καὶ «*στὴν ἀνεμοζάλη οἱ λύκοι χαίρονται*»· εἰσχωροῦν στὸ μαντρί ποὺ λέγεται Ἑλλάδα. Οἱ χειρότεροι λύκοι εἶνε **οἱ αἰρετικοί**, π.χ. οἱ ἱεχωβίτες. Καὶ ἐνῶ ἐμεῖς ἔχουμε διαιρεθῆ, αὐτοὶ ἐνωμένοι κάνουν τὴ δουλειά τους. Ἄν ἐμεῖς ἤμασταν ἐνωμένοι, θὰ τοὺς ἀποκρούσαμε.

Σᾶς εἰδοποιῶ, ἀγαπητοί μου· ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ **νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ ἀποκρούσουμε τὸν κίνδυνο** αὐτόν. Ὅταν μᾶς εἰδοποιήσῃ ἡ Ἐκκλησία, νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ δώσουμε τὴ μάχη μέχρι πεζοδρομίου. Νὰ διδάξουμε τὸ μασονικὸ κράτος, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ δροῦν ἀνενόχλητοι οἱ αἰρετικοὶ μέσα στὴν ὀρθόδοξη πατρίδα μας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**